

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **A. O.**, zastoupeného JUDr. Milanem Bedrošem, advokátem, se sídlem Pekárenská 12, Brno, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 2. 2008, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 4. 6. 2008, č. j. 33 Cad 43/2008 - 17,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci, advokátu JUDr. Milanu Bedrošovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 1904 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení (dále též „žalovaná“) ze dne 15. 2. 2008 byl žalobci od lednové splátky 2008 podle nařízení vlády č. 256/2007 upraven vyplácený důchod na celkovou částku 8708 Kč měsíčně s tím, že srážky budou nadále prováděny v odpovídající výši, takže celkem bude žalovanou vypláceno 8451 Kč měsíčně. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaná uvedla, že důchody starobní, plné invalidní, částečné invalidní, vdovské a vdovecké a sirotčí přiznané před 1. 1. 2008 se podle nařízení vlády č. 256/2007 Sb. zvyšují tak, že procentní výměra důchodu se zvyšuje o 3 % vyplácené procentní výměry a plná výše základní výměry se zvyšuje na 1700 Kč měsíčně. Toto

rozhodnutí žalovaná vydala k námitkám účastníka řízení podaným proti oznámení žalované o zvýšení důchodu od lednové splátky 2008 (§ 88 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení), které neshledala důvodnými.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, o níž rozhodl Krajský soud v Brně usnesením ze dne 4. 6. 2008, č. j. 33 Cad 43/2008 - 17, tak, že žalobu odmítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění svého usnesení krajský soud uvedl, že žaloba i replika žalobce směřují do části odůvodnění rozhodnutí, které je obsahově oznámením žalované o výplatě důchodové dávky. Na tomto místě krajský soud odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu uveřejněné pod č. 1033/2007 Sbírky rozhodnutí NSS, podle něhož oznámení o výplatě důchodu není součástí výroku rozhodnutí a svou povahou není rozhodnutím o zákonných nárocích ve věcech důchodového pojištění. Podle soudu je oznámení o výplatě pouze informací pro pojištěnce o tom, jakým způsobem bude realizována výplata dávky vyplývající z výroku rozhodnutí. Konkrétní vyplácená částka dávky však už není předmětem přezkumné činnosti soudu. V předmětné věci je zcela zřejmé, že námitky žalobce nesměřují do výroku rozhodnutí žalované, nýbrž do odůvodnění uvedeného rozhodnutí, týkající se vypláceného důchodu a exekuční srážky z důchodu žalobce, kterou žalobce považuje za neoprávněnou. Krajský soud tak dospěl k závěru, že žalobu je nutno odmítnout ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť v dané věci nejsou splněny podmínky řízení a tento nedostatek je vzhledem k žalobním námitkám neodstranitelný. Proti eventuálním neoprávněným srážkám z důchodu může žalobce brojit pouze návrhem a postupem podle občanského soudního řádu.

Proti uvedenému usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, z níž lze dovodit, že nesouhlasí s tím, aby byly nadále prováděny srážky z jeho důchodu.

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 20. 6. 2008, č. j. 33 Cad 43/2008 - 28, byl stěžovateli pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát JUDr. Milan Bedroš, který doplnil kasační stížnost stěžovatele podáním ze dne 17. 7. 2008. V tomto doplnku kasační stížnosti stěžovatel konstatuje, že žalovaná provádí neoprávněné exekuční srážky z jeho důchodu a není mu ponecháváno ani životní minimum. Stěžovatel trvá na tom, že původní dluh ve výši 17 000 Kč již byl vymóžen a celkem bylo vymóženo více než 34 000 Kč. Proto se domnívá, že jsou srážky z jeho důchodu nezákonné. Z tohoto důvodu by měl podle názoru stěžovatele kasační soud napadené usnesení zrušit. Stěžovatel trvá na tom, že jeho správní žaloba směřovala proti takovému správnímu aktu, který lze považovat za rozhodnutí, jež připouští podání žaloby ve správním soudnictví. Stěžovatel napadené usnesení považuje za nezákonné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a je toho názoru, že krajský soud měl o věci meritorně rozhodnout tak, že se žalobě vyhovuje. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil usnesení krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní výslovně uvádí důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je

Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí návrhu nebo zastavení řízení. Nesprávné posouzení právní otázky - tedy nezákonnost - spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popř. je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena.

V daném případě žalovaná stěžovateli oznámila, že v důsledku valorizace došlo k úpravě výše jeho plného invalidního důchodu (§ 86 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb.). Proti uvedenému postupu uplatnil stěžovatel námitky, o nichž žalovaná ve smyslu § 88 odst. 3 uvedeného zákona rozhodla rozhodnutím ze dne 15. 2. 2008, které bylo napadeno správní žalobou. V této žalobě stěžovatel nezpochybňoval výši nově vypláceného plného invalidního důchodu, pouze nesouhlasil s dalším prováděním exekučních srážek z jeho důchodu. Žaloba tak směřovala jen proti důvodům rozhodnutí a z tohoto důvodu byla ve smyslu § 68 písm. d) s. ř. s. nepřipustná. Krajský soud proto postupoval správně, když žalobu odmítl, i když správně k tomuto odmítnutí mělo dojít podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť návrh je podle tohoto zákona nepřipustný, nikoliv podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; to však ničeho nemění na tom, že krajský soud správně přistoupil k odmítnutí žaloby. Tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti se nadále týkají jeho nesouhlasu s prováděním exekučních srážek z důchodu, k čemuž lze uvést, že otázka výkonu rozhodnutí formou srážek z důchodu nespadá do pravomoci soudu rozhodujícího ve správním soudnictví, nýbrž do pravomoci obecných soudů rozhodujících podle občanského soudního řádu.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. není dán, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované v dané věci náhradu nákladů řízení nelze podle zákona přiznat.

Krajským soudem ustanovený zástupce stěžovatele k výzvě Nejvyššího správního soudu vyčíslil svoji odměnu za zastupování stěžovatele na částku 2856 Kč, když požaduje odměnu za tři úkony, a to za převzetí zastoupení a první poradou s klientem, prostudování spisu a doplnění kasační stížnosti. Především nutno uvést, že prostudování spisu nepředstavuje takový úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, za něž náleží odměna. Ustanovenému zástupci byla proto přiznána odměna za dva úkony právní služby, a to za první poradou s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a za písemné podání soudu spočívající v doplnění kasační stížnosti (§ 11 odst. 1 písm. b/ a d/ uvedené vyhlášky). Ve smyslu § 7 a § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb. činí odměna za úkon právní služby částku 500 Kč, s připočtením režijního paušálu ve výši 300 Kč za každý úkon ve smyslu § 13 odst. 3 uvedené vyhlášky byla

ustanovenému advokátovi přiznána odměna v celkové částce 1600 Kč, která byla zvýšena o 19% daň z přidané hodnoty, již je ustanovený advokát plátcem, na celkovou částku 1904 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. října 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu